

Cổ Đại Thí Hôn

Chương 341 : Chương 341

Chương 341 - Già mà không kính

Đại ca rất cuộc hạnh phúc, Lâm Lan an tâm, ngày ngày bận rộn với hai bánh bao, buổi tối, một nhà bốn người vui vẻ hòa thuận, cuộc sống trôi qua bận rộn mà hạnh phúc.

Đến tháng mười, bên quê gửi thư tới, nói là lão cha già qua đời. Tin này khiến Minh Doãn cùng Lâm Lan sửng sốt, tam thúc phụ ốm liệt giường, uống thuốc như uống nước vẫn còn sống tốt, lão già kia trừ bỏ không thể làm được chuyện sinh lý thì thân thể khỏe mạnh, làm sao lại ra đi rồi? Trong thư không nói rõ nguyên nhân, mặc dù người cha này thực sự đáng hận nhưng dù sao cũng là cha ruột, Minh Doãn cùng Minh Tắc không thể làm gì khác hơn là báo với triều đình có đại tang, hai nhà cùng nhau về Xử Châu.

Bởi vì có ba đứa nhỏ, không thể nào ngày đêm thân tảo về quê nên Minh Doãn cùng Minh Tắc đi trước, để cho Văn Sơn hộ tống Lâm Lan cùng Đinh Nhược Nghiên đi đường thủy sau.

Thành thật mà nói, Lâm Lan cùng Đinh Nhược Nghiên đối với tin Lý Kính Hiền đột nhiên qua đời, trừ có chút ngoài ý muốn thì không có bi thương, khi không có Minh Doãn cùng Minh Tắc, hai người ở ngoài bi thương, sau khi đóng kín cửa, vẫn nói chuyện vui vẻ với nhau, một đường này không hề nhàm chán.

Thừa Tuyên rất có phong phạm làm đại ca, đối với hai đệ đệ yêu thương đúng mực, không tranh giành với hai đệ đệ mà lại nhường nhịn mọi thứ. Lâm Lan rất hâm mộ, nhìn hai tiểu phá phách nhà mình, vẫn còn chưa nói sõi nhưng bản lĩnh lấy lòng thì vô địch khiến cho nàng nhúc đầu. Lúc nàng nhàn rồi, hai bánh bao đều không để ý nàng, phối hợp chơi đùa với nhau, nhưng nếu là lúc nàng ôm Thừa Du, Thừa Duyệt nhất định sẽ đẩy ca ca từ trong ngực nàng ra, sau đó ý vị cọ cọ lên người nàng, Thừa Du cũng như vậy, khi nàng ôm Thừa Tuyên, cu cậu lập tức ý kiến. Lâm Lan không khỏi nghĩ, hai bánh bao này kiếp trước là oan gia sao?

Một đường nhàn nhã hơn một tháng, cuối cùng đã về tới Xứ Châu.

Xuống bến tàu. Lâm Lan đã thấy Minh Đống đứng chờ các nàng.

“Tam đường tẩu, tứ đường tẩu, tam đường huynh cùng tứ đường huynh không đi được, đặc biệt để ta tới đón hai vị.” Minh Đống nho nhã lễ độ nói với hai nàng.

Minh Tắc cùng Minh Doãn ở gia tộc Lý Thị là văn bối đứng hàng thứ ba và thứ tư, bên trên là đại bá phụ cùng Minh Khải và Minh Phi.

“Hậu sự cha chồng ta thế nào? Đã đưa tang chưa?” Đinh Nhược Nghiên ân cần hỏi.

“Hồi tam đường tẩu, vẫn chưa đưa tang, lúc trước là vì đợi tam đường huynh cùng tứ đường huynh. Sau vì chưa chọn được giờ tốt nên phải đợi tới cuối tháng này.” Minh Đống trả lời.

Cuối tháng này, vậy cũng không còn mấy ngày, xem ra các nàng sẽ đưa cha chồng đi đoạn đường cuối cùng.

Mọi người đổi đồ tang trên xe ngựa, Thừa Du cùng Thừa Duyệt rất không thích một thân đồ trắng này, nhất là cái mũ trắng, đeo lên chưa được nửa khắc đồng hồ, hai cánh tay mập mập lại giật xuống, vừa đeo lên lại giật xuống, Lâm Lan tức quá tóm lấy hai cánh tay mập mập, mỗi đứa bị lãnh một cái gõ, lúc này cả hai mới yên tĩnh, biết giật mũ xuống nữa là sẽ bị đánh.

Trên đường đi, Lâm Lan hỏi Minh Đống nguyên nhân lão cha già chết, Minh Đống ấp úng không chịu nói, Lâm Lan hiểu được trong chuyện này có ẩn tình, khó có thể mở miệng.

Chịu đựng lòng hiếu kỳ, ngồi xe ngựa hơn nửa ngày mới về đến Châu Thành, Châu Thành không khác Phong An huyện lắm, ngồi xe ngựa nửa canh giờ là đi hết toàn thành.

Xe ngựa dừng lại ở Lý gia, đám người Lâm Lan xuống xe ngựa, thấy trước cửa treo đèn lồng trắng, Minh Đống tới nơi với người gác cổng, người gác cổng chạy vào nhà, Minh Đống dẫn mọi người đi vào trong,

đến cổng trong, một phụ nhân dáng vẻ chất phác đi tới thi lễ với Lâm Lan cùng Đinh Nhược Nghiê: “Hong Ngọc thỉnh an tam đường tẩu cùng tứ đường tẩu.”

Minh Đổng giới thiệu: “Đây là vợ của đệ, để cô ấy đưa hai vị đường tẩu tới phòng nghỉ.”

Bên trong có mấy đứa bé choai choai chạy ra, mở to mắt nhìn chăm chăm các nàng, theo sau là hai phụ nhân mặc áo tơ trắng.

“Ai nha, là vợ Minh Tắc và vợ Minh Doãn, Xảo ca, Dung ca, Liên Nhi, còn không mau hành lễ với hai đường thẩm.” Một phụ nhân gò má cao thúc giục.

Hong Ngọc vội vàng giới thiệu: “Vị này là đại đường tẩu Tô Thị, vị này là nhị đường tẩu Ngô Thị.”

Nguyên lai là hai người con dâu nhà đại bá phụ, Lâm Lan cùng Đinh Nhược Nghiê cười khẽ thi lễ với bọn họ.

“Chớ đa lễ, đi đường xa nhất định là rất mệt mỏi rồi. Chỗ ở của hai người ta đã sắp xếp xong xuôi, mặc dù không thoải mái được như trong kinh thành nhưng hai người chịu khó một chút, ta dẫn mọi người đi.” Tô Thị có ý ôm Thừa Duyệt, Thừa Duyệt đưa cặp mắt to tròn đen lúng liếng nhìn cô ta, có ý đề phòng, giầy lát liền gục đầu trên bả vai Như Ý, ý tứ là: không cho bác ôm tôi. Quên mất không nói, tiểu tử này chỉ thích các em gái xinh đẹp.

Lâm Lan ngượng ngừng cười nói: “Trẻ con sợ người lạ.”

Tô Thị cũng cười: “Trẻ con đứa nào cũng vậy.”

“Mẹ, không phải mẹ nói hai đường thẩm tới sẽ mang lễ vật cho chúng ta sao?” Một đứa bé kéo tay Tô Thị, trơ mắt nhìn đám người Lâm Lan.

Tô Thị ngượng ngập, thấp giọng trách mắng: “Đùa con vậy mà con cũng tin sao.”

Đứa trẻ kia không nghe: “Không phải mẹ nói hai đường thúc làm đại

quan trong kinh thành, có rất nhiều tiền đấy sao?”

Tô Thị đập lên tay đưa bé một cái, khiến trách: “Nào có phép tắc ở đâu mới vừa gặp mặt đã đòi lễ vật? Còn không mau cút đi.”

Đứa bé òa khóc.

Lâm Lan thầm xem thường, đại bá phụ đại bá mẫu tham tiền, ngay cả con dâu của bọn họ cũng như thế, Đinh Nhược Nghiên bước lên phía trước khuyên nhủ: “Đồng ngôn vô kỵ, đường tẩu đường nên trách móc nặng nề.” Nói xong xoa đầu đứa bé kia, ôn nhu nói: “Lần này đường thăm tới vội vàng, lần khác, đường thăm sẽ đem lễ vật gấp đôi cho các cháu.”

Vừa nghe lễ vật gấp đôi, đứa bé lập tức ngừng khóc, ngẩng lên đầu hỏi Đinh Nhược Nghiên: “Lễ vật gì, là con ngựa nhỏ bằng vàng sao? Ta tuổi ngựa.”

Hai đứa bé cùng nhảy dựng lên.

“Ta tuổi khỉ...”

“Ta tuổi heo...”

A, khẩu khí không nhỏ ha! Mở miệng là ngựa vàng, khỉ vàng, heo vàng, hẳn là người lớn dạy dỗ. Lâm Lan thầm lắc đầu, xem ra, một nhà đại bá phụ không có tiền đồ.

Đinh Nhược Nghiên ngơ ngác một chút, mắt tự nhiên cười nói: “Được rồi, tất cả mọi người đều có.”

An định xong xuôi, Lâm Lan cùng Đinh Nhược Nghiên mệt lử, mấy đứa bé cũng vậy, Đinh Nhược Nghiên ôm Thừa Tuyên về phòng mình nghỉ ngơi, Tô Thị cùng Ngô Thị mặt dày ở lại phòng Lâm Lan không chịu đi, ý vị làm quen với Lâm Lan, mấy đứa nhỏ kia vì nhận được lời hứa hẹn của Đinh Nhược Nghiên nên hưng phấn không thôi, chạy tới chạy lui trong phòng, hô to kêu nhỏ. Lâm Lan nhìn Thừa Du đã gục đầu trên vại Cẩm Tú ngủ thiếp đi, Thừa Duyệt cũng đã rũ mắt buồn ngủ tới mức gật gà mà thậm chí thở dài, mấy lần ám hiệu nhưng hai người bọn họ làm như

không biết, khiến Lâm Lan rất buồn bực.

Lúc này Hồng Ngọc bị Tô Thị sai đi làm việc trở lại, đưa đến một cái chăn nhỏ: “Minh Đống nói đưa chăn mới tới, chăn này chưa dùng qua lần nào, chăn đệm giường này cũng đều mới cả, bên trong ruột đều là bông mịn, đã phơi mấy nắng, vừa nhẹ vừa ấm, để cho hai bé dùng, hi vọng đường tẩu không chê.”

Lâm Lan cười nói: “Làm khó cô nghĩ chu đáo, ta rất vui, làm sao lại ghét bỏ được, Như Ý, Cẩm Tú, hai vị tiểu thiếu gia đã mệt rồi, các em đưa bọn chúng xuống nghỉ ngơi đi.”

Hồng Ngọc xấu hổ cười nói: “Hai vị đường ca đi xem nghĩa trang rồi, nhanh nhất cũng phải hơn một canh giờ nữa mới có thể về. Hai vị đường tẩu đi đường mệt nhọc, Hồng Ngọc không quấy rầy nữa, mọi người nghỉ ngơi đi.”

Hồng Ngọc rất biết điều hành lễ cáo từ. Về mặt Tô Thị tỏ ra phẫn nộ, nhìn chằm chằm bóng lưng Hồng Ngọc, trong miệng không biết nói thêm cái gì, đợi Lâm Lan quay đầu lại, cô ta đã đổi thành khuôn mặt tươi cười: “Vậy mọi người nghỉ ngơi đi, chút nữa sẽ qua trò chuyện với mọi người.” Tô Thị nói xong, cùng Ngô Thị kéo mấy đứa bé cáo từ, một đứa không chịu đi, bị Ngô Thị xách tai đi ra ngoài.

Lâm Lan thở dài một cái, rốt cục bên tai thanh tịnh.

Lâm Lan ôm hai bánh bao mơ mơ màng màng ngủ, cảm giác được có người xoa xoa má mình, Lâm Lan mở mắt ra, thấy là Minh Doãn ngồi ở đầu giường, cười híp mắt nhìn nàng.

“Minh Doãn, chàng đã về rồi...” Lâm Lan nhẹ nhàng ngồi dậy, không quên đắp chăn lại cho hai bánh bao.

“Nàng cứ nằm đi, đoạn đường này cực khổ cho nàng.” Lý Minh Doãn ôn nhu nói.

“Ta vẫn ổn, chỉ có đại tẩu hơi bị say tàu, tuy nhiên về sau cũng quen dần.” Lâm Lan đưa tay xoa xoa mặt hấn, đau lòng nói: “Có phải thời gian này bề bộn nhiều việc không? Nhìn chàng gầy đi rồi.”

Lý Minh Doãn mỉm cười: “Vẫn ổn, có hai huynh đệ Minh Đổng cùng Minh Trụ hỗ trợ, ta cùng đại ca chỉ là chân chạy thôi. Bọn nhỏ ngoan chứ?”

Lâm Lan quay đầu trườ mển nhìn hai bánh bao ngủ ngoan ngoan, khoe miệng không tự chủ được cong lên: “Ngowan, ngoan lắm cơ! Càng ngày càng vô pháp vô thiên.”

Lý Minh Doãn cười cười: “Trẻ nhỏ nghịch ngợm mới thông minh.”

Lâm Lan cười giận: “Chàng nha. Các con bị chàng làm hư cả rồi.”

Lý Minh Doãn nháy nháy mắt: “Ta không muốn làm một phụ thân nghiêm trang không biết cười đâu.”

Lâm Lan cười cười, nói vào vấn đề chính: “Đúng rồi, phụ thân đang yên đang lành sao lại...”

Nói đến đây, trên mặt Lý Minh Doãn có chút mất tự nhiên, thở dài: “Chuyện này thật khó nói, hôm nay chỉ có đại bá phụ, tam thúc phụ và mấy vị đường huynh đệ biết chuyện, không dám nói ra bên ngoài, phụ thân nhìn vừa mắt một khuê nữ nhà tá điền, bỏ ra năm mươi lượng bạc chuẩn bị đem người về nhà, phụ thân... Nàng cũng biết đấy, đoán chừng là đã dọa cô gái kia, cô ta chạy trốn, phụ thân đuổi theo... giằng co nhau,... phụ thân bị đập đầu vào cánh cửa... Thời điểm hạ nhân phát hiện, phụ thân quần áo xốc xếch, cô gái kia ngồi ngậy một góc không nói nên lời. Đại bá phụ muốn đưa cô ta lên quan, là tam thúc phụ ngăn cản, nói nếu chuyện này truyền ra ngoài, mất thể diện không chỉ là phụ thân, thêm cô gái kia, nếu chuyện này lôi lên quan, cô ta cũng không còn đường sống, vì vậy, chuyện này đành giấu đi.”

Lâm Lan kinh ngạc hồi lâu, lão cha chồng không còn khả năng sinh dục rồi còn muốn gieo tai họa cho khuê nữ nhà người ta, thật là già mà không kính.

LINK Truyện:

Cổ Đại Thí Hôn

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/co-dai-thi-hon-2827762.html>

LINK Chương này:

Chương 341 <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/co-dai-thi-hon-2827762/chuong-341.html>